

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

כב.

עין משפט
נר מצוה

בַּז א מוֹי פִּי"ב מַהֲלֹט
 חֲפֻלָּה הִלְכָה ג טוֹש"ע
 אִ"ח ס' י קָלָה סַעֲיָף א'
 בַּח ב מוֹי פִּי"ו מַהֲלֹט
 כְּלִי הַמִּקְדָּשׁ הִלְכָה ו'
 בַּח ג מוֹי פִּי"ב מַהֲלִ
 חֲפֻלָּה הִלְכָה ג טוֹר
 ט"ע אִ"ח ס' י קָלָה סַעֲיָף ב'
 ל ד מוֹי פִּי"ג שֶׁס הִלְכָה
 ד טוֹש"ע אִ"ח ס' י חֲב
 סַעֲיָף ב':

מוסף רע"י

[illegible]

אין מתחילין בפרשה פחות מ' פסוקים. גזירה משום הנכנסין שלא יטעו לומר שאותו שקרא לפניו לא קרא אלא שני פסוקים וקשה על מנהג שלנו שאנו קורין צפרשת ויחל צבעניות והראשון מתחיל שם והוא לסוף ¹ שני פסוקים מפרשה שלמעלה וכן

שמתחיל מוהקרבנם שהוא נסוק
שני פסוקים מראש הפרשה ויש לומר
דשאי אלו פרשיות שהרי ידועות
הן לעולם וליכא למטעי וכן פרשה
של ראש חדש שהשלישי קורא וצוים
השבת (א) אין לחוש שמה יאמרו
הנכנסים שהשלישי לא קרא אלל
שני פסוקים מוציאים השבת שהרי
הדבר ידוע לעולם וגם יש להם לחשוב
שא"כ לא היה לו להניח שהגיע
לפרשה שחרי גם זו מעין פרשה
שהיה זה: **ואם איתא דמאן**
דאמר דרוב דדרגו. פירש הקונטרס
דלמאן דלמך פוסק לא קשיא מידי
דכיון שקרא הראשון שלשה פסוקים
אין לפסוק עוד וקשה דהא מאן
דלמך פוסק אית ליה שפיר נמי דולג
אי לא וצוים משום הנכנסין והיוצאין
והכא נהי שאין אנו יכולין לתקן מה
(ה) שעשו הראשונים שהטעו את
היוצאים שסבברו שהבא אחריו לא
יקרא אלל שני פסוקים מכל מקום
היה להם לחוש שאל יטעו הנכנסין
לפי שמתחיל זה בכל פסוקים כמון
לפרשה לכך נראה לפרש דלמאן
דלמך פוסק לא קשיא מידי דלדידיה
תרי שפיר שאני הכא (ה) היכא דלא
אפשר אבל היכא דאפשר שלא פסוק
פשיטא שאין להפסיק אבל למ"ד
דולג תקשה: **שאני התם דאפשר.**
קשיא היאך נהגו העולם צחולו של
מועד של חג שקורא הרביעי כל
מה שקראו השנים והא הכא דלא
שרינן לא דולג ולא פוסק אלל היכא
דלא אפשר ואפילו היכא (א) דקאמר
משום הנכנסין והיוצאין מיהו לא
פשיטא לן שאס קרא אותו שלפני
האחרון עד שני פסוקים מסוף
הפרשה שבפסח או צערת שהאחרון
דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים
שהיה האחר וגם מפרשה של
אחריה כיון דלא היו מעניני של יום:
ושאין

אז מאי שלח ליה הלכתא ידולג ואמצעי דולגן: וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש קרי ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא תתפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה צבור ארבעה אלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש תענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא אאנפיהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה א"ר הונא קרי בכהני בשלמא רב הונא קרי בכהני ישראל מיכף כייפו ליה לרב הונא אלא רב הא קרי הוה כייף ליה לרב ורב הוא דעבד ליה כבוד וכו' כרא דרב בכהני קרא דאי סלקא דעתך בישראל קרא דיה נמי לברוך שאני היכא דיתיב רב דמועל עיילי

ויליין בפרשה פחות משלשה פסוקין. שירי דחמיר (במשירי) [ומחמיר] תנא קמא ואמר רבנן, לא כל שכן דחמיר יש אמרים. וכיון שאמר הלכה כיש אמרים למה הוצרך להתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שפניה יש פסוקים וילך ויבשרה. ויבשרה לא הוה גזר דא שומע הענות אומרין קורא אותם יש פסוקים ושלישה פסוקים ויבשרה, [ויבשרה לא שכיחין]. מ"ל. ואחריהם הוצרך לומר ויבשרה אמעני דולג.

לִיקְרִי. שְׁלִישִׁי תְּרִי מֵהָא שְׁנֵי מִקְרָאוֹת דְּפִרְשְׁתָּ וְצִוִּים הַשְּׁמַע וְתַלְמָא קִרְקֵי מִבְּרַאשֵׁי הַדְּרָסִים פְּשׁוּ לְהוּ תְּרִי וְכִי: **צִוִּים הִרְאָשׁוּ.** גִּבִּי מַעֲמָדוֹת תַּנּוּ לִיָּה בְּמַסְמַת טַעֲמִית צִוִּים הִרְאָשׁוּ כֹּחֵד בְּשַׁבָּת: **דּוּלָג.** הַשְּׁנֵי חֹדֶר וּמַחְמִיל פְּסוּק שְׁגַמֵּר צוּ שְׁלִפְנִי: **פּוֹסֵם.** הִרְאָשׁוּ קוֹרָא

אִין מַתְחִילִין בְּפִרְשָׁה
לִיקְרִי תְּרִי מֵהָא וְתַלְר
אִמֵּר לוֹ זֶה לֹא שְׁמַעְ
דְּתַנּוּ ⁶²**בְּצִוִּים הִרְאָשׁוּ**
וְתַנּוּ עֲלֵה בְּרֵאשִׁית בִּ
וְהוֹיֵנָּן בְּהָא בְּרֵאשִׁית יְהִ
פְּסוּקִי הוּא אֵלָּא
פְּסוּקִי הוּא וְתַנּוּ ⁶³**יְהִ**
מִשְׁלֶשֶׁת פְּסוּקִים וְאִתְ

ושמואל אמר פוסק רב
 לא אמר פוסק קסבר ^(א)
 משה אגן לא פסקי
 פסקינן ליה והא אמה
 גדול היה לי אצל ר
 התיר לי לפסוק אלא
 הואיל ולהתלמד
 מאי משום דלא
 אפשר ושמואל אמו
 לא אמר דולג גז
 ומשום היוצאין מיתיה
 פסוקים קורין אותה
 פסוקים ביידיד
 השני קורא שנים מפ
 אחרת ויש אומרים שש
 בפרשה פחות משלש
 למאן דאמר דולג גדל
 נפסוק שאני התם דר
 תנחום אמר ריב"ל הלכ
 רבי תנחום אמר ריב"ל
 בפרשה פחות מג' פ
 בפרשה פחות משל
 השתא ומה אתחלתא
 מחמירי יש אומרים
 כ"ש דמחמירי יש אומ
 שכיחי יוצאין לא שב
 ונפקי קמ"ל ות"ק מ'
 יוצאין אתחילי נמי גזיר
 מאן דעייל שילוי שיי
 דרבא לרב יוסף הלכ
 הכלל כל שיש בו מו
 ומועד דאיכא קרבן מ
 הכא נמי איכא מוסף
 ארבעה הא בתענית
 קורין ג' הא תענית
 דרב איקלע לכבול ב
 בריך נפול כולי' עלמא
 קרא מאי טעמא חתנ
 לא יתענית דאין דא
 מיפק

דהא אפילו רב אמי ורב אסי ידכהני שחיבי דארסי
איכא שמואל דכהנא הוה ודבר עליה שמואל נמי
עביד ליה בפניו שלא בפניו לא עביד ליה הכי נמי מסס
לפניה מאי מעמא בריד לאחר תקנה אי הכי לאח

ה מ'קיל תנא קמא ואמר ואחד מפרשה אחרת, מחמר יש ואמרים ואומי' שלשה, שאין מן אחת כולה ואם קרא שלשה והביח שנים, דאריעבד, אבל לבתחילה (ב') שלשה צריך ל' אין משיירין. ופריקין מהו דתימא נכנסין שיכחי, והכנס ששמע שלא קרא מן הפרשה ולפנין קרי' יש ואמרים והתחיל מפרשה שלשה פסוקין, קרי' לביתיש יש פסוקין אחדים, ואם קורא שנים אמר יצא אחד מן הכנסת (ולא) ישמע כל מה שקרא מן המזמור, דאריעבד.

מסורת הש"ס

(א) תענית כו' (ב) תענית כו' (ג) [שם ברכות יב:]
(ד) תענית כו' ז"ל (ה) פוסק
נפסוק לעצת רש"י ז"ל ליה
ונו"ל להקשות קמי ארישא
דמי ושל חמשה בידיה
(ו) ע"י נדרים עב. ברכות כה.
וש"י, (ז) [גיטין נט:]
(ח) ע"י ברש"י תענית כו:
ד"ה הכי גרסינן וכו' וז"ע,
(ט) ע"י רש"י וז"ל ושמע
מהר"ל ס"י קס ובמזג
אברהם ס"י קלח ס"ק ב,]

גליון הש"ס

גמ' בשלמא רב הונא קרי
בבהני. עי' לקמן דף כח
ע"א תוד"ה כי קאמר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמנעי
דונג וכו' יצא כחך לשייר
פסוק: (ב) חסדך פסקה
מפלה כ"ל ותיבת פסקה
נמחק: (ג) תוב' ד"ה א
ממקן וכו' וזיוס השת
ורבירעי
חדשיכם אין לחוס:
(ד) ד"ה ואס יאמח כו'
לקח מה שעשה
הארשון שהטעה זה
היואשע: (ה) בא"ד אמי
הכל דלא כ' ותיבת פסקה
נמחק: (ו) ד"ה שמי וכו'
ואפילו היכל דאיכא
משום:

רבינו חננאל

החמירו יש חומרים בהתמנה: **שיוני**
שמואל כשימשען שקורא השני מפששה
מקראות והרשען אף קרא מפרשה
ו אלא שנים ישאל היקר קרא הרשעון
שני פסוקים ולא יותר ואמרו לו
שקרא מפרשה העלוונה: **הלפפה**
חלי בשל מעמדות: **ואמנעי דונו**
שאס לא ידלג הוא יהא דריך
(א) להחלי מפרשה פחות מפרשה
פסוקים ואס יקרא שלש מן השנים
נמאל קוראה כולה: **מוסף** (י) פסקא
תפלת ענוו דכרה יתירא: **מדי רב**
בישראל קרא שהרי רב לא היה
לא כהן ולא לוי: **דאף רב הונא קרא**
דכנסי במסכת גיטין דבניזיון
(דף עט:): **הא איכא שמואל** דנהדרעא
שחא מומנדני צבל דכנעל הורע:
ודבר עילויו נהוג היה להיות
למעלה מרב דלמארין בפרק מרובה
(ג' פ"א): **רב לא עייל לקומי דשמואל:**
ורב הוא דעביד להאי דלדצריה
עליה כבוד הוה עביד לוי משום
דלמייסד רב לשמואל דלא לקומי בני
במס' שבת פ' שמונה שראים (ד' קת):
שלא בפניו לא עביד ליה ושמואל
לא היה צבצל אלא צנהרעא:
מיפס
דהא אפילו רב אמי ורב אסי
איכא שמואל דכהנא הוה ורב
עביד ליה בפניו שלא בפניו לא
לפניה מאי טעמא בריך לאח